

byl k žalobě připojen, ani při roku předložen; lhostejno, že ona jiná rozepře byla vedena u téhož soudu.

(Rozh. ze dne 10. prosince 1924, R I 982/24.)

Procesní soud první stolice uznal podle žaloby rozsudkem pro zmeškání. Odvolací soud zrušil napadený rozsudek a vrátil věc prvnímu soudu, by, vyčkaje pravomoci, ji znovu projednal a rozhodl.

Nejvyšší soud zrušil usnesení odvolacího soudu a uložil mu, by nehledě k zrušovacímu důvodu, o odvolání dále jednal a rozhodl.

Důvody:

Napadeným usnesením byl zrušen rozsudek prvního soudu vydaný pro zmeškání a věc byla vrácena do první stolice ku jednání a vynesení rozsudku, protože první soud při rozhodnutí právní rozepře nepřihlížel k obsahu spisu C 374/24, jímž žalobkyně nabídla důkaz o tom, že žalovaný jest otcem jejího dítěte, v únoru 1923 mimo manželství narozeného. Do usnesení toho stěžuje si žalobkyně právem. Žalovaný zmeškal první rok. Žalobkyně učinila návrh, by proti němu byl vydán rozsudek pro zmeškání. Bylo proto podle Šu 396 c. ř. s. přednesení o skutkových okolnostech dostavivší se žalobkyně vztahující se ku předmětu právní rozepře pokládati za pravdivé, pokud nebylo vyvráceno předloženými důkazy. Ale spis C 374/24 nebyl soudu předložen, nýbrž byl jím jen nabídnut důkaz o oné skutečnosti důležité pro rozhodnutí sporu. Soud nebyl proto oprávněn prováděti důkaz tímto spisem, jenž při žalobě nebyl a ani při roku stranou nebyl předložen a jež by si musel teprve opatřiti, kdyby ve sporu nabídnutý důkaz jím byl připustil. Řízení před prvním soudem není tedy vadným proto, že soudce spis C 374/24 neopatřil si z úřední moci a nehodnotil jeho obsah, k čemuž podle zákona nebyl vůbec oprávněn. Nemá proto napadené usnesení v zákoně opory a nemění na tom ničeho, že právní rozepře C 374/24 byla zahájena u téhož soudu, neboť tím nestal se obsah tohoto spisu skutkem vůbec známým (§ 269 c. ř. s.), v kterémžto případě byl by býval soudce ovšem povinen k němu přihlížeti.

Čís. 4459.

I v řízení úpadkovém jest připustiti možnost nenahraditelné (těžko nahraditelné) újmy ve smyslu Šu 44 ex. ř.

(Rozh. ze dne 10. prosince 1924, R I 993/24.)

Žádosti správce úpadkové podstaty, by byla odložena dle Šu 42 čís. 1 ex. ř. exekuce na jmění úpadce až do rozhodnutí o žalobě dle Šu 35 ex. ř., soud první stolice vyhověl, rekursní soud žádost zamítl. Důvody: Exekuce může býti odložena jen tenkrát, jsou-li tu předpoklady v zákoně uvedené. Nejdůležitějším předpokladem jest, že zahájení nebo pokračování v exekuci je spojeno pro povinného s nebezpečím nenahraditelné nebo jen těžko nahraditelné újmy. Tento předpoklad není však v tomto případě

dán, neboť jde zde o úpadkové řízení, v němž dle §u 119 k. ř. děje se také soudní prodej, a sice řídí se tento prodej dle ustanovení úpadkového řádu, avšak těchto ustanovení dlužno užívatí pouze obdobně a vzhledem k úchytkám v § 119 odstavec druhý k. ř. uvedeným. Jedná se o pokud možno nejrychlejší prodej úpadkového jmění a bylo z tohoto důvodu nejvyšším soudem řečeno, že prodej části nemovitosti patřící do úpadkové podstaty, může se státi zároveň s provedením nucené dražby ohledně části patřící do úpadkové podstaty. Vnucenou dražbou nevzniká tudíž pro úpadce nebezpečí, ježto výtěžek bude beztak připsán jmění úpadkovému, kdyby bylo vyhověno žalobě dle §u 35 ex. ř. Pro ten případ že by žaloba se zamítla, mají právo na výtěžek vymáhající věřitelé. Ježto tudíž nebylo prokázáno nebezpečí pro stranu povinnou, bylo rozhodnuto, jak shora uvedeno.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Stanovisko rekursního soudu, že v řízení úpadkovém nelze připustiti možnost podmínky odkladu exekuce dle §u 44 ex. ř., totiž újmy nenahraditelné, nebo těžko nahraditelné, je mylným. Těžko nahraditelná škoda pro dlužníka (věřitele) může nastati tím, že úpadková správa nemůže sama voliti vhodnou dobu ku zpeněžení úpadkového jmění, jak uplatňuje stěžovatel, správce úpadkové podstaty. Jsou tu tedy oba důvody odkladu exekuce dle §u 42 čís. 1 a 44 ex. ř., pročež důvodnému dovolacímu rekursu bylo vyhověti.

Čís. 4460.

Třetí osoba, jež má ve své moci hmotné movité věci dlužníkovy (§ 262 ex. ř.), jest oprávněna ku stížnosti na postup při exekučním výkonu i k stížnosti do soudního usnesení vydaného o stížnosti té. Soudní uschovatel nemá věci »ve své moci« a přísluší mu pouze právo stížnosti na postup při exekučním výkonu, nikoliv však rekurs do soudního usnesení o oné stížnosti.

(Rozh. ze dne 10. prosince 1924, R I 1004/24.)

S o u d p r v é s t o l i c e ku stížnosti firmy N., Josefa P-a a Josefa D-a dle §u 68 ex. ř. odložil zabavení automobilu jako dle §u 262 ex. řádu nepřípustné, neschválil ustanovení Augusta G-a uschovatelem a nařídil, by se obnovilo dřívější uschování. Stížnosti vymáhající věřitelky r e k u r s n í s o u d vyhověl potud, že ponechal v platnosti zástavní její právo k automobilu.

N e j v y š š í s o u d odmítl dovolací rekurs firmy N., Josefa P-a a Josefa D-a.

D ů v o d y:

Podle §u 262 ex. ř. platí předpisy, tomuto paragrafu předcházející, též pro zabavení a uschování movitých hmotných věcí dlužníkových,